

Koszty hazardu w polskim prawie

Dlaczego regulować?

Hazard to pojęcie obejmujące wszelkie gry pieniężne, w których wygrana jest uwarunkowana głównie przez losowość. W niektórych z nich uczestnik może wspomóc się zmniejszeniem ryzyka poprzez odpowiednią analizę rachunku prawdopodobieństwa – gracz na podstawie dostępnych informacji może ustosunkować swoje posunięcie przez rozważenie szansy wystąpienia pożądanego zjawiska (np. czy w danym momencie gry przeciwnicy mogą mieć „słabsze” karty od moich, co da mi upragnione zwycięstwo przez sprawdzenie ich). Wszystko musi odbywać się jednak zgodnie z regulaminem gry, którego nieprzestrzeganie może wyeliminować element przypadkowości, a to przeczyłoby idei hazardu. To, dlaczego taka kontrowersyjna forma rozrywki zdobywa sporą popularność, należy zostawić psychologom. Tutaj natomiast skupimy się na innej kwestii związanej z hazardem. Powszechnie wiadomo, że przynosi on olbrzymie zyski ludziom, którzy organizują tego typu gry. Liderem są Stany Zjednoczone Ameryki, gdzie obrót w branży hazardowej rocznie wynosi około 50 mld dolarów. W Europie kwoty te są o wiele mniejsze, ponieważ prawo bardziej restrykcyjnie traktuje organizowanie działalności hazardowej, co zniechęca inwestorów bądź uniemożliwia im legalne prowadzenie takiej działalności.

Tematem niniejszego artykułu są właśnie koszty, jakie z mocy prawa ponosi podmiot zarządzający gry hazardowe w Polsce. 1 stycznia 2010 r. weszła w życie ustawa o grach hazardowych¹,

¹ Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. 2009 Nr 201, poz. 1540).

która zastąpiła poprzedni akt prawny regulujący tę materię. Wprowadza ona szereg zmian w polskim systemie prawnym – liczba przepisów nowelizujących jest duża. Bardzo znamienne wydaje się dodanie pkt 7 w art. 46 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej². Przepis ten czyni z urządzania niektórych gier przedmiot działalności koncesjonowanej, czyli objętej najdalej posuniętą reglamentacją gospodarczą. Pozostałe gry wymagają zezwolenia bądź są objęte monopolem państwowym, wykonywanym przez ministra Skarbu Państwa.

W ustawie zawarto kilka ważnych zasad. Należy wspomnieć o wyłączności przywołanej ustawy jako jedynego aktu prawodawczego w zakresie działalności hazardowej – prowadzenie tej działalności w myśl jakichkolwiek praw poza przepisami ustawy jest niedozwolone i objęte sankcjami o charakterze pieniężnym. Prowadzenie hazardu jest ponadto dozwolone tylko w określonych przez ustawę dla danej gry formach prawnych. Można też wymienić ograniczenia o charakterze społecznym – granica wieku, dostępność hazardu uzależniona od liczby ludności w miejscowości lub regionie.

Istnieje również wymóg ustalenia regulaminu gry, który stanowi integralną część zezwolenia lub koncesji – pozwala to na zachowanie maksymalnego poziomu losowości w toku gier, które z definicji muszą ten element mieć. Związana z tym jest także zasada, że osoby zajmujące się nadzorowaniem lub bezpośrednim prowadzeniem niektórych gier muszą mieć świadectwo zawodowe. Ten ostatni obowiązek rodzi pewne konsekwencje finansowe. Zdobywanie świadectwa zawodowego od ministra do spraw finansów publicznych jest uzależnione od wystąpienia kilku przesłanek, w tym zdania egzaminu zawodowego, za który należy wnieść opłatę. Opłatę należy również uiścić za samo wydanie świadectwa, a także za udzielenie zezwolenia lub koncesji. Oprócz opłat administracyjnych obciążenie finansowe dla podmiotów prowadzących hazard stanowi podatek od gier hazardowych.

² Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2004 Nr 173, poz. 1807).

Działalność reglamentowana

Działalność hazardowa w Polsce jest reglamentowana przez udzielanie zezwoleń lub koncesji. Ta ostatnia instytucja dotyczy urządzania gier karcianych, w kości, cylindrycznych oraz na automatach. Wszystkie te gry wolno prowadzić tylko w wydzielonym miejscu – w tak zwanym **kasynie gry**. Jednocześnie należy mieć do zaofiarowania pewien minimalny pakiet tych gier w jednym kasynie: muszą być urządzone co najmniej cztery gry cylindryczne lub gry w karty, liczba zainstalowanych automatów zaś musi wynosić od 5 do 70 sztuk. Kasyno gry stanowi zatem rodzaj specjalnie wydzielonej lokalizacji, gdzie można urządzać hazard. Podobne lokalizacje, które ustawa wyróżnia, to: **salon gry bingo pieniężne**, gdzie można urządzać grę bingo w jej klasycznej postaci, oraz **punkt przyjmowania zakładów wzajemnych**. Prowadzenie tych ośrodków czy punktów jest dozwolone w formie spółki akcyjnej lub z ograniczoną odpowiedzialnością, mającą siedzibę na terytorium naszego kraju.

Ustawa określa też wymagania co do wyglądu wewnętrznego spółki, na przykład jeden udziałowiec (akcjonariusz) nie może mieć więcej niż 1/3 udziałów (akcji). Uregulowane zostały także wymagania dotyczące sytuacji prawnej samych akcjonariuszy, to jest ich wpływ na bezpieczeństwo państwa, porządek publiczny oraz niezagadana opinia (np. nie mogą być skazani za przestępstwo umyślne). Spółki muszą dysponować minimalnym kapitałem zakładowym: kasyna – 4 mln zł, salony gry bingo oraz punkty przyjmowania zakładów – 2 mln zł.

Ponadto są obowiązane w terminie określonym w zezwoleniu (koncesji) złożyć **zabezpieczenie finansowe**. Jedno zabezpieczenie wynosi: dla kasyn – 1 200 000 zł, dla salonów bingo – 600 000 zł, dla punktów zakładów wzajemnych – 40 000 zł. Liczba zabezpieczeń, jakie należy wpłacić, jest zależna od liczby prowadzonych ośrodków gry lub punktów przyjmowania zakładów wzajemnych:

- od 1 do 3 lokalizacji – 1 zabezpieczenie
- od 4 do 6 – 2 zabezpieczenia

od 7 do 9	- 3 zabezpieczenia
od 10 do 20	- 4 zabezpieczenia
od 21 do 30	- 6 zabezpieczeń
od 31 do 40	- 5 zabezpieczeń.

Loterie audioteksowe lub turniej gry w pokera mogą również prowadzić spółki akcyjne albo spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jednak wymagania nie są tu tak rygorystyczne jak w przypadku wymienionej triady. Inne podmioty związane z wykonywaniem hazardu to osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, które organizują takie gry, jak: loterie fantowe, gry bingo fantowe, loterie promocyjne.

Opłaty

Do urządzania gier niezbędne jest zezwolenie (koncesja). Przedmiotem zezwoleń (koncesji) jest urządzanie gier hazardowych (np. koncesja nie jest udzielana na prowadzenie kasyna, lecz na urządzanie gier właściwych dla kasyna). Szczegółowe regulacje dotyczące wydawania koncesji i zezwoleń są dosyć proste. Wspomnieć należy, że organem właściwym do ich udzielenia jest minister do spraw finansów publicznych lub właściwy dyrektor izby celnej. Oprócz wymogów co do stabilności i płynności finansowej istnieje jeszcze element fiskalny związany z wydaniem zezwoleń, czyli opłaty za ich wydanie, które mogą być spore. Do wyliczenia opłat związanych z opłatami w działalności hazardowej ustawodawca utworzył pojęcie kwoty bazowej. Kwota bazowa jest pieniężną równowartością przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, ustalona przez Główny Urząd Statystyczny w II kwartale roku poprzedniego. Można ją znaleźć w obwieszczeniu Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym Głównego Urzędu Statystycznego (jest to kwota bazowa w rozumieniu ustawy o grach hazardowych – należy ją odróżnić od *sui generis* „kwoty bazowej” podawanej przez GUS, która jest wielkością podawaną do celów określonych w ustawie o emery-

turach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Wysokość kwoty bazowej, o której mowa w ustawie o grach hazardowych w drugim kwartale roku 2010 wynosiła 3394,58 zł.

Za udzielenie koncesji na gry urządzone w **kasynie** należy uiścić opłatę w wysokości 32 000% kwoty bazowej, co w roku 2011 daje nam 1 086 266 zł³. Za zezwolenie na urządzenie **gry bingo pieniężne** należy się kwota 5500% k.b. – 186 702 zł w roku 2011, natomiast zezwolenie na organizowanie **zakładów wzajemnych** jest warte 2000% k.b. (67 892 zł), lecz dodatkowo za każdy punkt przyjmowania tych zakładów należy uiścić opłatę w wysokości 50% k.b. (1697 zł). Urządzenie **loterii fantowej** albo **gry bingo fantowe** wymaga zezwolenia kosztującego 100% k.b., jeśli ma dotyczyć terenu całego kraju, lub 50% k.b., jeśli nie przekracza obszaru jednego województwa. Zezwolenia na urządzenie **loterii promocyjnej** albo **loterii audioteksowej** wynosi 10% wartości pieniężnej puli nagród, jednak nie może to być mniej niż 50% kwoty bazowej. Zezwolenie na **turniej gry pokera** wymaga opłaty 100% kwoty bazowej.

Działalność profesjonalna

Oprócz opłat za udzielenie zezwolenia lub koncesji należy również wnieść opłaty za wydanie wspomnianego **świadcstwa zawodowego** (15% kwoty bazowej – 509 zł) oraz za **egzamin zawodowy**, który jest warunkiem do otrzymania tegoż świadectwa. Idea, jaka przyświecała ustawodawcy przy uchwaleniu wymogu posiadania świadectwa zawodowego, stanowiła chęć zabezpieczenia uczestników gier hazardowych od nadużyć ze strony ich organizatorów oraz uniknięcia niejasności w toku gry. Świadectwo zawodowe są zobowiązane mieć osoby nadzorujące przebieg gier, dyrektorzy i kierownicy jednostek organizacyjnych zarządzających działalnością hazardową oraz ich zastępcy, a także niektóre osoby

³ Zgodnie z art. 69 ust. 4 ustawy o grach hazardowych kwoty opłat należy zaokrąglić.

prowadzące bezpośrednio gry hazardowe (np. krupierzy, osoby obsługujące automaty lub urządzenia cylindryczne – nie dotyczy to obsługi technicznej). Wymóg świadectwa ma zapewnić uczciwy przebieg i profesjonalne prowadzenie gier.

Egzamin zawodowy sprawdza wiedzę z zakresu danej gry oraz znajomość ustawy o grach hazardowych. Ustawa określa szczegóły dotyczące przebiegu oraz składu komisji egzaminacyjnej. Ustala także opłaty za egzaminy na określone stanowiska lub funkcje, które stanowią koszt dla podmiotu urządzającego gry hazardowe.

Tabela. Opłaty za egzaminy na określone stanowiska lub funkcje

Egzamin na stanowisko:	Stosunek do kwoty bazowej	Rok 2011
Dyrektor i jego zastępca	100% kwoty bazowej (k.b.)	3395 zł
Kierownik z zastępcą	65% k.b.	2206 zł
Inspektor ośrodka gier i osoba nadzorująca grę telebingo	55% k.b.	1867 zł
Kasjer stołu, osoba nadzorująca loterię fantową, grę bingo fantowe, loterię promocyjną lub loterię audiotekstową	50% k.b.	1697 zł
Osoby bezpośrednio prowadzące grę, obsługujące automaty lub urządzenia do gier oraz przyjmujące zakłady wzajemne	20% k.b.	679 zł
Inne stanowiska	100% k.b.	3395 zł

Monopol państwa

Artykuł 5 ustawy o grach hazardowych stanowi, że: **gry liczbowe, loterie pieniężne i gry telebingo** są objęte monopolem państwowym, wykonywanym przez ministra Skarbu Państwa. Warunkiem urządzania wymienionych gier jest zatwierdzenie ich regulaminu przez ministra finansów. Minister Skarbu Państwa tworzy, w porozumieniu z ministrem do spraw finansów publicznych, **jednoosobowe spółki Skarbu Państwa**.

Sztandarowym przykładem wykonywania tego monopolu przez państwo jest Totalizator Sportowy Sp. z o.o. „Umowa Spółki Totalizator Sportowy Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 23.12.2002 r.”⁴ wyznacza przedmiot, organy spółki i sposób działania, w tym także kwestię kapitału zakładowego (obecnie wynosi on 115 000 000 zł) oraz innych spraw związanych z gospodarką pieniężną spółki. Jedynym udziałowcem Totalizatora Sportowego jest Skarb Państwa. Teksty regulaminów gier losowych urządzanych przez Totalizator można znaleźć w Biuletynie Informacji Publicznej⁵.

Zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy spółka prowadząca działalność w zakresie gier liczbowych lub loterii pieniężnych może powierzyć zarządzanie tych gier innemu podmiotowi, jeśli spełnia odpowiednie przesłanki. Czyni się to na podstawie umowy agencyjnej podmiotu ze spółką. Jest to wyjątek od zasady, że podmiot, który prowadzi gry hazardowe, nie może przekazywać swoich uprawnień w tym zakresie innemu podmiotowi.

Typową sprawą dla gier objętych monopolem państwa są **dopłaty**, o których mowa w rozdz. 9 ustawy o grach hazardowych. Dopłaty są związane z funduszami o charakterze pożytku publicznego – wpływy z dopłat mają stanowić określony przychód funduszy. Dopłaty są doliczane do ceny każdego zakupionego losu lub innego dowodu udziału w grze. Ich wysokość wynosi:

- w grach liczbowych: 25% wartości zakładu,
- w loteriach: 10% wartości zakładu.

Fundusze, na które zostaną przekazane środki z dopłat to:

- Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej (przeznacza się na niego 77% wpływów z dopłat),
- Funduszu Promocji Kultury (20% wpływów z dopłat),
- Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych (3% wpływów z dopłat).

⁴ Zob.: <<http://serwis.lotto.pl/183-4613c6ecdc971.htm>>.

⁵ Zob.: <<http://bip.totalizator.com.pl/public/?id=3856>> (gry liczbowe) oraz <<http://bip.totalizator.com.pl/public/?id=3857>> (loterie).

Podatek od gier

Podmiotem tego podatku jest ten podmiot, który urządza gry hazardowe (zarówno objęte monopolem, jak i na podstawie zezwolenia lub koncesji) oraz uczestnicy turnieju gry w pokera. **Przedmiot** opodatkowania to urządzenie wszelkich gier hazardowych z wyjątkiem turnieju pokera, bowiem w tym wypadku przedmiotem opodatkowania jest uczestnictwo w tym turnieju, a także z wyjątkiem loterii promocyjnych. Dzieje się tak dlatego, iż ten rodzaj gry nie generuje zysku dla organizatora, lecz ma służyć celom reklamowym i promocyjnym. Wzięcie w niej udziału nie stanowi kosztów dla uczestnika – polega to najczęściej na kupnie określonego towaru (usługi) po zwyczajnej cenie i możliwości wypełnienia kuponu promocyjnego, przez co uczestnik dołącza do zabawy. W ten sposób ustawa nie nakazuje zapłaty podatku od loterii promocyjnych. Można się zatem zastanawiać, dlaczego podatkiem zostały objęte urządzenie loterii fantowej oraz gry bingo fantowe? Należy bowiem zwrócić uwagę, że całkowity dochód z tych gier jest przeznaczony na cel pożytku publicznego, natomiast podmiot organizujący te przedsięwzięcia jest obowiązany przedstawić sprawozdanie z wykonania danego celu organowi wydającemu zezwolenie.

Podstawa opodatkowania jest wyznaczona dla określonych gier przez ustawę w art. 73. Wyrażone tam podstawy opodatkowania można określić jako suma dochodów lub przychodów (w zależności od rodzaju gry), które uzyskał podmiot zajmujący się daną działalnością hazardową lub uczestnik turnieju gry w pokera. Natomiast **stawka podatku** również nie jest jednolita. Jest także zależna od gry. Może wynosić 2,5%, jak w przypadku zakładów wzajemnych na sportowe współzawodnictwo zwierząt lub nawet 50% odnośnie gier urządzanych w kasynie. Jednakowoż stawka ta nie zniechęca przedsiębiorców do prowadzenia kasyn i nie utrudnia im osiągnięcia z tego tytułu sporych zysków.

Organem, do którego podatnicy składają deklaracje podatkowe, jest **naczelnik urzędu celnego**, kwotę podatku zaś stanowiącą dochód budżetu państwa wpłaca się na rachunek właściwej izby cel-

nej. Podatki płaci się za okresy miesięczne, w terminie do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczy rozliczenie.

W przypadku gier liczbowych istnieją tak zwane wpłaty dzienne, które są wstępnymi wpłatami podatku od gier za okresy dzienne, wpłacanymi na rachunek izby celnej do dziesiątego od dnia losowania. Stanowią zaliczkę na podatek od gier i są uwzględniane w deklaracjach podatkowych. Jeśli z deklaracji wyniknie nadpłata tych wpłat, podatnik może, po złożeniu wniosku, zaliczyć tę nadpłatę na poczet przyszłych wpłat, chyba że ma zaległości podatkowe lub bieżące zobowiązania podatkowe.

Odmienny sposób pobierania podatku występuje w przypadku turnieju gry w pokera. Organy podatkowe są takie same, jednak do złożenia deklaracji jest zobowiązany płatnik, którym jest podmiot organizujący turniej. Oblicza on oraz wpłaca podatki w terminie do dwudziestego dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego rozliczenie dotyczy.

Sprawozdawczość

Istnieje obowiązek prowadzenia ewidencji dotyczącej podstaw opodatkowania i obliczania wysokości podatków od gier. Ponadto należy prowadzić księgi dotyczące obrotu żetonami i pieniędzmi oraz eksploatacji automatów i rejestr napiwków w kasynie gry. W salonie gry bingo pieniężne jest obowiązek prowadzenia ksiąg obrotu kartonami do gry. W przypadku loterii fantowej lub gry bingo fantowe należy prowadzić dokumentację umożliwiającą rozliczenie wyniku finansowego tych gier

Na żądanie ministra do spraw finansów publicznych lub dyrektorów izb celnych (organów, które wydały zezwolenie bądź koncesję na urządzenie gier hazardowych) należy przekazać wszelkie informacje dotyczące funkcjonowania tych podmiotów. Przepisy ustawy kładą szczególny nacisk na informacje o finansach oraz obrotach pieniężnych związanych z działalnością hazardową. Normy

wynikające z rozdz. 8 ustawy o grach hazardowych, dotyczące sprawozdawczości, mają za zadanie kontrolę usług, jakie świadczą podmioty prowadzące działalność gier hazardowych. Taki rodzaj działalności jest doskonałą przestrzenią do popełniania przestępstw finansowych, a zwłaszcza prania brudnych pieniędzy. Dzięki wymogom sprawozdawczości organy administracji publicznej mogą takim przestępstwom zapobiegać.

Kary pieniężne

Ustawa hazardowa przewiduje też kary pieniężne dla podmiotów wymienionych w katalogu zamkniętym art. 89 tejże ustawy. Karze podlegają osoby, które bez koncesji lub zezwolenia urządzają gry hazardowe albo uczestniczą w tej grze. Wymiar kary w takich przypadkach to 100% przychodów lub wygranej uzyskanych podczas gry. Karę zapłacą również urządzający gry na automatach poza kasynem gry - 12 tys. zł od jednego automatu. Chodzi tu oczywiście o automaty do gier na wygrane pieniężne lub rzeczowe, zawierające element losowości. Kara jest nakładana w drodze decyzji administracyjnej właściwego miejscowo naczelnika urzędu celnego.

Ustawa nie określa sankcji pieniężnych za inne niezgodności z prawem. W razie wystąpienia stanu niezgodnego z przepisami właściwy organ, po uprzednim wezwaniu do usunięcia tego stanu, może cofnąć w całości lub części zezwolenie (koncesję). Taki środek prawny można przykładowo zastosować w przypadku, gdy gry prowadzone są poza miejscem określonym w koncesji lub zezwoleniu, niedopełnienia warunków, jakie powinien dopełnić podmiot urządzający gry hazardowe (np. odnośnie zabezpieczeń pieniężnych) lub niespełnienia wymogów o sprawozdawczości.

Oprócz kar pieniężnych i innych sankcji administracyjnych istnieje jeszcze groźba odpowiedzialności karnej w myśl przepisów Kodeksu karnego skarbowego⁶. Katalog kar zawarty w rozdz. 9 te-

⁶ Ustawa z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz.U. 1999 Nr 83, poz. 930 ze zm.).

go aktu prawnego dotyczy przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych przeciwko organizacji gier hazardowych. Stosowanie przepisów tej ustawy może być równoległe z karami pieniężnymi określonymi w ustawie o grach hazardowych. Bowiem mimo iż istnieje groźba utraty 100% przychodów za prowadzenie działalności hazardowej bez zezwolenia, to zgodnie z art. 107 § 1 Kodeksu karnego skarbowego za prowadzenie takiej działalności wbrew przepisom ustawy (np. bez wymaganego zezwolenia) grozi kara grzywny do 720 stawek dziennych lub kara pozbawienia wolności do trzech lat.

Podsumowanie

Reglamentacja działalności hazardowej oraz stawianie wysokich wymagań przedsiębiorcom, którzy prowadzą lub chcieliby prowadzić taką działalność, ma na celu utrzymanie szeroko pojętego porządku publicznego. W szczególności chodzi tu o ograniczenie zjawiska uzależnienia od hazardu. Podmioty profesjonalnie zajmujące się zarządzaniem hazardu to spółki prowadzące kasyna lub salony gier, punkty przyjmowania zakładów wzajemnych, osoby nadzorujące lub prowadzące bezpośrednio gry na podstawie świadectwa zawodowego itp. Ustawodawca wierzy, że podmioty te działając zgodnie z literą prawa, będą w stanie zmniejszyć swoje zyski na rzecz walki z uzależnieniem od hazardu, który jest przecież formą patologii społecznej. Istnieją jednak głosy krytyczne co do rozwiązań prawnych mających przeciwdziałać temu zjawisku⁷. Według niektórych ograniczenie liczby podmiotów zajmujących się hazardem za pomocą restrykcji prawnych nie wpłynie na zmniejszenie się zjawiska uzależnienia od hazardu, a jedynie zmniejszy poziom wolności wykonywania działalności gospodarczej w tym obszarze.

Jest racją, że w związku z takim wymaganiami jak choćby wysokie progi odnośnie kapitału jaki należy posiadać lub też koniecz-

⁷ Artykuł prof. UKSW dr. hab. Bogumiła Szmulika na stronie: <<http://ozpbr.pl/?p=179>>.

ność wniesienia opłat za niezbędne zezwolenia albo koncesję w przypadku kasyn dostępność do wykonywania takiej działalności jest bardzo ograniczone. Taki stan rzeczy może budzić niepokój u obywateli wyznających liberalny światopogląd w kwestii gospodarki. Jednakże należy zwrócić uwagę, iż osoby prowadzące hazard nie zawsze mają na celu dostarczenie rozrywki społeczeństwu lub też nawet zarobek w legalnym tego słowa znaczeniu. Urządzanie hazardu jest wszakże usługą zawierającą element finansowości. Obrót pieniądzem jest tutaj kwestią zasadniczą. Połączenie takiej cechy z przymiotem losowości stanowi niebezpieczną mieszankę. Mogą zaistnieć takie sytuacje, jak oszustwo w toku samej gry (np. ustalenie wyników gry), przez co cierpią uczestnicy biorący udział w grze, powstawanie szarej strefy, co powoduje brak administracyjnej kontroli nad prowadzeniem hazardu, a w konsekwencji naruszenie porządku publicznego, a w skrajnych przypadkach może nastąpić wprowadzanie środków z nielegalnych źródeł do legalnego obrotu.

Takim stanom ma zapobiec właśnie szczelna selekcja tych podmiotów oraz wymóg sprawozdawczości, który dodatkowo zabezpiecza wpływy budżetu państwa w postaci podatku od gier. Same podatki pełnią funkcję regulacyjną, ale także fiskalną. Nic dziwnego, że państwo chętnie sięga po wpływy z hazardu. Są one bowiem spore – w 2009 r. kwota podatków od gier wyniosła ogółem ponad półtora miliarda złotych, mimo że w Polsce hazard nie jest tak bardzo popularnym procederem, jak w USA czy krajach Europy Zachodniej.